

Brief aan de gemeenteraad/college

Een relaas van ons als omwonenden/noabers die een beeld schetsen over de afgelopen 18 maanden rondom de komst van een AZC. Het is getiteld: feiten en gevoel.

Feiten en gevoel,

De zomer van 2022 gaat de geschiedenisboeken in als zijnde de grootste inbreuk op het volprezen noaberschap in Albergen. Daar is de boerenopstand in 1971 nog een akkefietje bij.

Het gaat vooral om veiligheid en veiligheidsgevoel, maar ook om privacy, inbreuk op het noaberschap en ongerustheid. En er is meer. De ruilverkaveling en de komst van het AZC aan de Gravendijk hebben één overeenkomst. De boosheid van ons wordt gecreëerd door bestuurders die niet open en transparant zijn, terwijl ze het omgekeerde beweren.

Nog even ter herinnering,

Het landhotel aan de Gravendijk werd in het geniep verkocht. De eigenaresse kreeg zwijggeld en de gemeente wist zogenaamd van niets. Toen was de toon reeds gezet. Wij, omwonenden/noabers keken machteloos toe en het college van B en W voerde struisvogelpolitiek. Uit een reconstructie blijkt dat een goede bestuurder dit had kunnen zien aankomen. Dit zette niet alleen kwaad bloed bij ons als noabers, maar ook bij heel veel Albergenaren en mensen ver buiten het dorp.

Het college bagatelliseerde de zaak en het zou allemaal niet zo'n vaart lopen. Het ging immers om statushouders die nagenoeg geen overlast veroorzaakten. Een uitspraak die kant noch wal raakt. Feiten en gevoel zorgden toen al voor grote onrust. Helaas heeft niemand dat gevoel kunnen wegnemen. Vooral wij als omwonenden ervaren dit als zeer stressvol.

Er volgden gesprekken, bijeenkomsten en demonstraties. Soms waren die op het Achtuurjournaal te zien. Zichtbaar voor iedereen stond de wethouder erbij alsof ze het in Keulen hoorde donderen. De beelden zijn er nog waarop te zien is hoe mevrouw de Haan de wethoudster de les leest. Het verschil tussen iemand met passie en iemand die het laat gebeuren.

En de gevolgen kennen we allemaal. Niemand die in staat was om te verbinden. De houding van het college gooide alleen maar olie op het vuur door stelselmatig zaken te ontkennen of te bagatelliseren. Daardoor hebben we het gevoel alsof alleen wij een probleem hebben en niet het college.

In de bestuursovereenkomst wordt geadviseerd om ons te betrekken bij een activiteitenplan en ook vragen ze om samen met het COA kennis te maken met de statushouders/ asielzoekers. Dit willen wij niet! Wie dit verwacht van ons heeft geen idee hoe de vlag erbij hangt. Kennelijk is de wens de vader van de gedachte, maar zoiets gaat niet gebeuren.

Wie het nieuws een beetje volgt weet hoe de kloof tussen de meeste asielzoekers en Nederlanders maar niet gedicht kan worden. Niet alleen in Ter Apel, maar ook in Budel, Hardenberg en al die andere plaatsen zorgen AZC's voor grote onrust en overlast. Om over de grote steden nog maar niet te spreken.

En dat zal in Albergen niet anders zijn. Een groot AZC in een klein dorp of buurtschap is vragen om problemen. Toezicht en handhaving ontbreken. Bovendien is integratie ook elders mislukt. Dat zijn gewoon of liever gezegd ongewoon de feiten.

Weekenden zijn ook voor ons dagen om bij te komen van een drukke werkweek, maar worden binnenkort ingevuld met het halen en brengen van onze kinderen omdat ze niet alleen langs het AZC durven. De weg grenst pal aan de parkeerplaats en het AZC-gebouw staat op nog geen vijf meter afstand van de Gravendijk. Ongetwijfeld staan daar straks groepjes buitenlanders en reken maar met intimiderend gedrag, net als bij alle andere AZC-s. En niet alleen in de weekenden, maar ook op de trainingsavonden van onze kinderen of overdag, als schoolgaande buurtkinderen richting het dorp fietsen.

Al met al is de komst van een AZC een verslechtering voor het dorpsgebeuren en dan hebben we het nog niet eens over het veiligheidsgevoel in de buurt. Iets waar wij een ontzettende knoop van in onze maag hebben. Niemand die dat bij ons wegneemt. Ja, er worden waarschijnlijk een paar straatlantaarns geplaatst, maar dat is nog minder dan een pleister op de wond. Wij maken ons grote zorgen om veiligheid, privacy voor onszelf en onze opgroeiende jeugd en spelende kinderen.

Daar komt bij dat we als commissie maatregelen en middelen mochten inbrengen, maar daar hebben we tot nog toe niets meer van vernomen. Sterker nog, wij hebben nog nooit het uiteindelijke veiligheidsplan ingezien, terwijl in de media vermeld wordt dat omwonenden mochten meepraten. Echt ongelooflijk hoe dit zo kon gebeuren.

De komst van het AZC en de manier van communiceren geeft een enorm spanningsveld bij ons en we vrezen dan ook het ergste mocht er iets gebeuren. Het zijn immers heel andere culturen en gewoonten die totaal niet aansluiten bij ons en de wijde omgeving. En wie de feiten en verwachtingen ontkent of kleineert heeft de afgelopen 20 jaar onder een steen geleefd.

Albergen is nu de klos en niemand die voor ons in de bres springt. Het college laat het afweten door genoemde houding of onwetendheid. In beide gevallen is zo'n college niet op haar taak berekend en dat blijkt ook wel uit het wantrouwen jegens het college. Tja, boerenverstand, daar kan wethouder Ursula Bekhuis niet tegenop.

De nieuwe burgemeester heeft onlangs een rondje langs alle dorpen gefietst, maar aan de Gravendijk, waar het grootste probleem van de gemeente ligt, hebben wij hem gezien. Zouden de wethouders hem daar niet op gewezen hebben?

Eigenlijk treft burgemeester geen schuld, maar de huidige wethouder(s) is/zijn inmiddels totaal ongeloofwaardig en daardoor niet in staat om dit probleem tot een goed einde te brengen. En dan hebben we het nog niet eens gehad over de einddatum.

Hoe nu verder?

Albergen is tegen een AZC , dat is wel duidelijk. Zo iets past niet in een dorp, laat staan een buurtschap. In de gesprekken met de gemeente is het telkens wij tegen zij, terwijl wij helemaal geen partij willen zijn. Het overkomt ons gewoon. Het voelt alsof het KNMI een aankomende storm met code rood voorspelt, terwijl het college zegt dat het waarschijnlijk helemaal niet gaat waaien.

De problemen in Budel en Ter Apel of elders in het land liegen er niet om. Wie dat van dichtbij bekijkt krijgt een onpasselijk en angstig gevoel. Het lijkt erop dat de vrijheid van buitenaf wonen verleden tijd wordt.

De komst van een AZC zou teruggedraaid kunnen worden, maar dat is een politieke keuze. Zolang dat niet gebeurt hebben wij recht op maatregelen die de schade minder ernstig maken, maar dat is wethouder Ursula Bekhuis tot op heden niet gelukt, terwijl ze in al haar politieke praatjes laat voorkomen alsof wij worden gehoord en beloofd. Zulke uitspraken passen totaal niet bij de werkelijkheid.

Op deze manier doorgaan is geen optie. Wij ervaren een stug, star en onkundig college dat geen affiniteit heeft met onze gevoelens van angst en teleurstelling. De acceptatie omtrent inspraak is volledig verdwenen en komt onder dit bestuur niet meer goed.

Op de protestborden in Albergen, en ver daarbuiten, staat kortweg "gemeentebestuur ongeschikt." Voor ons is dat helaas de enige en juiste conclusie. Tot slot vragen wij de gemeenteraad om actie te ondernemen in deze voortstevende kwestie.

De noabers.